

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa T. K. i B. K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "G." w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki B. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt I ACa (...), I ACz (...)

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) na rzecz adw. Ł. K. wynagrodzenie w kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem udzielenia powodom nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie

podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Skarżąca przedstawiła dwa zagadnienia prawne dotyczące uprawnienia posiadacza nieruchomości do dochodzenia zwrotu nakładów, w tym koniecznych, na podstawie art. 226 w zw. z 230 k.c. lub art. 676 k.c. bądź też na podstawie art. 753 § 2 k.c. oraz czy prace adaptacyjne stanowią nakłady konieczne, nakłady inne niż konieczne w rozumieniu art. 226 k.c., czy ulepszenia w rozumieniu art. 676 k.c. a w razie odpowiedzi przeczącej jakimi kryteriami należy się kierować przy ustalaniu czy wykonywane prace stanowią nakłady konieczne, nakłady inne niż konieczne, ulepszenia lub prace adaptacyjne.

Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie, zwłaszcza w zakresie zagadnienia drugiego i uzasadnienia wniosku, w którym skarżąca zmierza do przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego. Ponadto, mimo że w uzasadnieniu wniosku wskazuje na fakt zawarcia umowy, pomija treść art. 676 k.c. i 230 k.c. *in fine* w zakresie w jakim odsyłają do postanowień umownych. Strony łączyła umowa zawierająca postanowienia o ponoszeniu wszelkich kosztów nakładów przez najemcę, co skarżąca potwierdziła w porozumieniu z 2014 r. zrzekając się wszelkich roszczeń o zwrot nakładów (ulepszeń) w lokalu użytkowym. Wiążą je zatem postanowienia umowy i rozstrzygnięcie zagadnień pozostaje

bez wpływu na rozstrzygnięcie. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej nie orzeczono, bowiem jej wniosek o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 2 ust. 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).